

LUKÁŠ HAVLAS

# 1800 STUPŇŮ

KDYŽ SE VÁM ŽIVOT OBRÁTÍ NARUBY

SPOLEČENSKO-KRIMINÁLNÍ DRAMA ZE SOUČASNOSTI

Bizbooks

# 180 stupňů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.bizbooks.cz](http://www.bizbooks.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

**Bizbooks®**

**Lukáš Havlas**  
**180 stupňů – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

**180 stupňů**



# **180 stupňů**

Lukáš Havlas

Bizbooks®



*Věnováno mé rodině*





## Prolog

*Když se vám život během chvíle otočí o 180 stupňů, jste úplně vedle. Nemůžete být na takovou změnu připraveni, nedokážete si připustit, že váš zaběhlý standard, na který jste byli mnoho let zvyklí, končí. Najednou je všechno jinak. Dosud bylo vše spíše dobře, odted je všechno špatně. Anebo obráceně. To je samozřejmě ta lepší, ale mnohem vzácnější varianta.*

*Je to osud, kdo stojí za těmito veletochi?*

*Můžeme se jen domnívat, že události v našem životě jsou předem dány, určeny nějakou vyšší mocí. Třebaže je tato úvaha na první pohled iracionální, příběhy reálného života bývají tak neuvěřitelné a zároveň přesvědčivé, že často dávají těmto myšlenkám za pravdu. Tak často, že nejen fatalisté se pokorně ptají: Nemá všechno v životě svůj smysl?*

*Ruku na srdce, koho občas nenapadlo: Ta moje šílená životní odysea se snad ani vymyslet nedá. Avšak na druhou stranu, nemělo to tak vlastně být? Neprovozejí náš život milníky, které jsou zcela logické a opodstatněné? Nezapadá nakonec všechno do všeho?*

*Ano, odůvodnit se dá ledacos. Jenže s osudem to bývá těžké. Dá se ovlivnit? Možná ano. Je spravedlivý? Přichází za zločin odpovídající trest? Ze zkušenosti víme, že zdaleka ne vždy. Proč mizera zemře v devadesáti a dobrý člověk v pouhých třiceti? A proč umírají malé děti, které neměly šanci život poznat? Snadná odpověď neexistuje, většina z nás se jí ani nezabývá, protože – jak známo – osud není radno pokoušet.*

*Někdy se vám život obrátí naruby s takovou rychlostí, že to prostě nemůžete pochopit. Kolo osudu vás postaví do úplně nové, neznámé situace. Tak jako hrdiny následujícího příběhu.*

*Bývalí spolužáci, přátelé i manželé Magda a Richard Exnerovi, Karolína a Hubert Soukupovi, Veronika a Marek Musilovi a Tereza a David Petrovští vedli spokojený život. Stali se úspěšnými majiteli či manažery neméně úspěšných projektů, s nimiž dobývali svět. Pak se během jednoho jara jejich pohádka rozplynula. Všichni si prošli extrémně zlými časy, aby poznali, jak pomíjivé jsou okamžiky štěstí a jak je třeba si jich vážit. Nemilosrdný osud je připraví o veškerý dosavadní komfort a musejí vyvinout velké úsilí, aby se aspoň částečně mohli vrátit do života, na který byli zvyklí.*

*Za cenu odříkání, ponížení i zločinu.*

# Obsah

Prolog	9
1. Zkáza Komára	13
2. Rozchod	16
3. Bezdomovec	21
4. Těžká volba	27
5. Nikola	31
6. Vlny na Krétě	36
7. Realitní král	42
8. Ďábelský plán	47
9. Doktor tam byl taky	51
10. Exekuce	56
11. Smrtící elektřina	61
12. Poslední rozloučení	66
13. Desatero přikázání	71
14. Porcelánová svatba	77
15. Kriminál pro fešáky	86
16. Nejlepší diskotéka	92
17. Očistec	106
18. Půjčka	110
19. Zločin u jezera	115
20. Mosquito	120
21. Záhada v lesoparku	126
22. Identifikace	134
23. O pokání a naději	141

24. Výkupné	148
25. Předpeklí	152
26. Nečekaná návštěva	158
27. Baťoh plný peněz	163
28. Staré dobré časy	169
29. Půlnoční havárie	180
30. Inferno	185
31. Příliš mnoho pochybností	190
32. Zahradní chatka	196
33. Mělo to tak být	202

## Kapitola I.

# Zkáza Komára

*„Nezávislost tkví v osamocení.“*

*Jean Jacques Rousseau*

Rybník, stromy i polní cesta byly najednou neuvěřitelně blízko.

Vyplašený zajíc začal kličkovat na voňavé louce, ptací páreček dal vale zakrslému keři. Pouhým okem již bylo možné rozeznat nepřeborné množství jarních květin, pouhým uchem zaznamenat ševelící potok.

Motor stále mlčel a letadlo rychle ztrácelo výšku.

David Petrovský přesto jednal rozvážně a systematicky. Rozhodl se ještě pro jeden pokus. Křečovitě stiskl elektrický startér. Zase špatně. Akcelerátor zoufale zaúpěl, ale motor tentokrát ani nezakašlal.

Pak přišel na řadu obvyklý postup z odborných příruček. Nejprve vypnout přívod paliva, dotáhnout bezpečnostní pásy, vyslat nouzový signál. Na vytáčení záchranných čísel v mobilu už není čas.

Ráz krajiny se nezměnil ani za posledním kopcem. Naopak, začínal další, ještě strmější sráz. Keře i stromy houstly. David zuřil: Kdy už konečně přijde nějaká rovinka? Musí někde nouzově přistát, aby zachránil Komára. Vrátit se k rybníku už nedokáže, tuhle šanci definitivně prošvihl.

Proklínal se: Trvalo ti moc dlouho, než ses smířil s tím, že motor znovu nenaskočí. Měl jsi začít s nouzovým manévrem mnohem dřív. Vzápětí si odpustil. Motor byl kvalitní, prověřený a chtěl přece stůj co stůj zachránit Komára.

Výšku nyní odhadoval tak na třicet metrů, i kdyby dělal s kniplem cokoli, zbývá mu nanejvýš půl minutka. Komár byl sice podle Davidova pevného přesvědčení jeden z nejlehčích a nejlépe promyšlených strojů, ale i ten se bude bez funkčního motoru rychle poroučet k zemi.

Davidovi se v hlavě nepromítl celý život, jak většinou tvrdí ti, co údajně přežili svou smrt, ale historie Komára. Jak ho nosil v hlavě ještě na střední a vysoké škole. Obzvlášť potom, co propadl u zdravotní prohlídky, takže se nemohl stát profesionálním pilotem. Jak ho propočítával ve výzkumáku a marně nabízel několika leteckým výrobcům. Smutným koncem bylo, když ho z práce vyhodili, protože prý věnoval Komárovi více úsilí než firemním projektům.

S Komárem to chtěl David všem pochybovačům ukázat – prototyp nakonec sestrojil vlastními silami. Obětoval mu veškerý volný čas, úspory i manželku Terezu, která ho po mnoha varováních opustila. Úspěch se však přece jen dostavil. Na aerosalonu v německém Friedrichshafenu předčil Komár svými parametry konkurenci a David dostal lano od renomované konstrukční kanceláře Kentaur Flugzeugwerke.

Ale co teď, tento zálet se zjevně nepodaří. Může ještě zachránit své malé letadlo?

Komárem otrásl první náraz. Borovice ho na okamžik nadzvedla a mírně přetočila na bok. To ještě David dokázal kniplem vyrovnat. Když se letoun vzápětí otřel o rozložitý jasan, odlomil se podvozek. Tento střet byl fatální – katapultoval jej do koruny dalšího stromu.

Větve přibrzdily téměř stokilometrovou rychlost, přesto byl dopad drtivý. Trup stroje za ohlušujícího rachotu praskl a jeho zadní část, urychlená kinetickou energií, přelétla Davidovi přes hlavu. Přední polovina i se sedačkou pilota zběsile pokračovala vpřed. Přerazila žebřík posedu a hnána hmotností motoru lámala jednu větev za druhou, než

se zabořila do mírného protisvahu. Náraz prudce vymrštil Davidovo sedadlo do nedalekého ostružiní.

„Ty vole, to byla šleha. Volej rychle záchranku,“ zaslechl ještě David odkudsi za sebou. Teprve teď ucítil v nohách krutou bolest, která ho postupně stahovala do hlubin bezvědomí.

Netrvala však dlouho. Z ničeho nic se dostavila úleva a příjemné teplo. Ocítl se v neznámém prostoru zalitým světlem, jehož tajemnou kulisu tvořil monotónní pisklavý zvuk provázený tlumenými hlasy. Jako by je odněkud znal.

## Kapitola II.

# Rozchod

***„Abys poznal, kdo jsi, musíš někdy ztratit sám sebe.“***

*Paulo Coelho*

Něco nebylo v pořádku.

Zaprvé Magda Exnerová neseděla v Demínce u jejich oblíbeného stolu, patrně nebyl objednan. Za druhé, kouřila už při první skleničce. Za třetí, nebylo v ní Campari, ale nejspíš nějaký dvojitý bourbon. Za čtvrté, měla v očích dramatický výraz, a konečně, požádala Huberta o schůzku sama.

Něco se určitě muselo stát, protože mu volala navzdory dohodě ne na pevný telefon do práce, ale na mobil. A výčet Hubertových varovných signálů by jistě mohl pokračovat, kdyby měl více času o nich přemýšlet.

„Nazdárek,“ volal Hubert Soukup už ode dveří a předstíral, že je vše, jak má být. Bude hrát mrtvého brouka.

Jenže Magda šla rovnou na věc.

„Promiň za to přepadení, ale musíme si vážně promluvit,“ řekla a křečovitě zamáčkla nedokouřenou cigaretu do popelníku.

„Něco se stalo?“ zeptal se Hubert a snažil se tvářit bezelstně.

„Musíme to skončit.“

„Co skončit, jak skončit?“

„Co to je za pitomý otázky. Skončit náš vztah přece. Richard něco tuší, bojím se, že...“ Magda si zapálila další cigaretu.

„Že co, proboha?“



„Že o tom ví. Nebo má určitě podezření, že někoho mám.“

Hubert zamával na číšníka. Potřeboval panáka. Objednal si dvoj-  
tou finskou vodku a colu.

Mlčky čekali, až číšník Huberta obslouží. Když dorazil, Hubert se  
zhluboka napil. Teprve pak vyhledal Magdiny oči.

„Víš, že jsem to já?“

„To snad ne.“

Hubert si oddechl. Richard byl Magdin manžel, jeho šéf i dlouho-  
letý kamarád a představa, že by odhalil jejich románek, ho upřímně  
děsila.

„Proč myslíš, že Říša něco tuší?“ vyzvídala opatrně Hubert.

„Naznačil mi to hned potom, co jsme byli naposledy spolu. Přišel  
přilít z práce, chtěl se mnou spát a já odmítla. Řekl, že ví proč, přes-  
něji řečeno...“

„No tak se vymáčkni...“

„Řval, že ví, že jsem ho tam dneska už měla. Od jinýho...“

„To přece mohly být jen stupidní opilecký kecý.“

„Ráno se mi omluvil. Ale já stoprocentně vím, že nekecal. Poznám  
to na něm. Kdybys věděl, jak se na mě od té chvíle divně dívá...“

Hubert ji chytil za ruku, Magda se však odtáhla.

„Nenamlouváme si něco?“ zeptal se po chvíli mlčení.

„Snad znám do prdele svýho starýho!“ vyštěkla Magda. „Skoro  
dvacet let. Víš, že není hloupej. A to jsem ti ještě neřekla...“

„Dobře, dobře,“ chlácholil ji Hubert. „Co se ještě stalo?“

„Ten večer taky hulákal, že si všechno zjistí. A jestli na něco přijde,  
zatočí se mnou. Že přijdu o děti, o dům, auto, zkrátka úplně o všech-  
no. Máme manželskou smlouvu, veškerý majetek půjde za ním.“

„Vyhrožoval ti?“

„Nepřímo.“

„To bych do něj neřekl...“

„Nemůžeš ho znát jako já, když si něco usmyslí, je jako buldok. A má svoje právníky. Všechno je napsaný na něj. Mám strach. Co se mnou pak bude. Ty se stejně nikdy nerozvedeš, srabe!“ Magda začínala být hysterická.

„To přece teď nebudeme řešit,“ snažil se Hubert opustit horkou půdu. Urážku spolkl, argumenty neměl. „Co teda navrhuješ?“

„Jak jsem řekla, končíme,“ sykla Magda nekompromisně.

„To snad nebude nutné, stačí přece, když schůzky omezíme,“ namítl Hubert. Dopil skleničku a objednal si další dvojitou vodku.

Magda jen mlčky kroutila hlavou. „To není řešení, skončíme to.“

„Dobrá, tak schůzky dočasně přerušíme. Do té doby, než se situace trochu uklidní,“ zkoušel to dál Hubert. Nechtěl tak lacino přijít o svoji milenku. Patřila k nejllepším, co kdy měl.

„Ani to není východisko, je... je prostě konec,“ vzlykla Magda. „Mrzí mě to, mám tě ráda, zvykla jsem si na tebe, ale manželství a děti nemůžu obětovat. Ani ty bys to neudělal. Prostě sorry!“

Hubert mlčel, protože výjimečně nechtěl lhát. Tušil, že s Magdou nehne. Aspoň pro tuto chvíli ne. Co bude za pár měsíců, se uvidí.

„Takže dnes naposledy?“ zeptal se opatrně.

„Minule bylo naposledy,“ špitla a tupě zírala přes tlusté sklo své sklenky.

„No počkej přece, už je to dojednaný. Namluvil jsem Karolíně, že mám služební cestu a musím přespat v Hradci,“ protestoval Hubert.

„Nezkoušej to,“ pravila Magda chladně.

„A co mám teď, sakra, podle tebe jako dělat?“

„Přespi si na chatě sám.“

„Vždyť je všechno zařízený, nakoupil jsem jídlo a pití...“

„Nepřemlouvej mě, nemá to smysl,“ stála na svém Magda a začala chaoticky lovit v kabelce peněženku.

„To se rozejdeme takhle?“ žasnul Hubert.

„Zaplatím,“ štěkla Magda na vrchního.

Jak symbolické. Bylo to poprvé, co Hubert neplatil její útratu. Když číšník odešel, zvedla se ze židle a přiblížila tvář k Hubertovi. Ucítil podivnou, ale nikoli odpudivou směs cigaret, bourbonu, parfému a pleťové vody.

„Bude lepší, když se rozejdeme takhle. Rychle, bez scének, bez emocí. Pro oba. Ani nevíš, jak dlouho jsem se k tomu odhodlávala. Zůstaneme přáteli, naše rodiny se mohou dál navštěvovat. Pa, mám tě ráda,“ špitla Magda a vlepila mu letmý polibek. Rychle se otočila, aby Hubert nemohl vidět, jak pláče, a vyběhla z vinárny.

Hubert zůstal sedět jako opařený. A hlavně strašlivě ponížený. Proto, že jejich poměr ukončila Magda a ne on, proto, že to bylo tak rychle a on se nezmohl na slovo. Že nedokázal zosnovat svůj obvyklý sofistikovaný plán, s nímž dosud elegantně vybrusil z většiny překérních situací. Že neprosadil právo poslední noci, že nezískal prakticky žádnou naději. On, finanční ředitel, který byl zvyklý, že ho všichni kolem poslouchali. Ten, co v Richardově stavební firmě fakticky o všem rozhodoval. Úspěšný manažer Hubert.

Totální prohru zapil třetí, čtvrtou a pak ještě poslední dvojitou vodkou. Začínal být dost opilý, i to jej nesmírně iritovalo. Vlastně ho štválo už úplně všechno, až trochu zapomněl, že přijel autem. Zaplatil a stopnul si taxi. Na chatu do Říčan se mu v tomto stavu cestovat nechtělo. Zuřil, že bude muset nakecat své ženě Karolíně něco o odložené služební cestě a nějakém nečekaném večírku v práci.

Když se ve Vokovicích vypotácel z taxíku a zaostřil na svůj dům, zdálo se mu, že Karolína v ložnici ještě svítí. Aby si spravil náladu, trochu ji postraší. Pomalu odemkl branku a pohladil vlčáka Rexe. Po zahradním žebříku vylezl na terasu. Připlížil se potichu k francouzskému oknu, přetáhl sako přes hlavu a přitiskl obličej ke sklu.

Karolína si to na jejich manželské posteli rozdávala s Richardem na koníčka, tak, jak to nikdy neměla ráda. I přes francouzské okno slyšel, jak s každým Richardovým pohybem slastně sténala, což normálně také nedělala. Hubert s vytřeštěným zrakem sledoval, jak si aktivně vymohla změnu polohy a nechala Richarda, aby do ní vnikl zepředu. Neschopen ničeho v šoku přihlížel, jak Richard po chvilce dosáhl vyvrcholení, které vzápětí umocnila Karolína laskáním jeho penisu.

### Kapitola III.

## Bezdomovec

*„Nelidskou rozkoší je těšiti se z cizího neštěstí!“*

*Seneca*

Nejdřív Mára Musil ty rány ani necítil. Pak ho začala pálit tvář a teprve další a další kopance jej vytrhly z opileckého spánku. Chvilí nevěděl, kde je, co však pochopil rychle, bylo to, že ho bijí dva otrhanci.

„Nandej mu, hajzlovi,“ řval ten o hodně menší a nakopl Máru zase do žeber. Marek se pokusil vstát.

„Nechte mě, jdu pryč. Nevěděl jsem, že je to váš plac. Fakt jsem to nevěděl,“ prosil Marek a pomalu couval před oběma drbany.

„Hovno, hovno, vole. Dostaneš tak, abys na to nikdy nezapomněl,“ slintal vzteky bez sebe ten prcek.

Pěstí ho trefil do břicha. Mára se zlomil v pase a řekl si o pravý hák. Katastrofa se blížila. Ten větší mizera, když viděl, že by Marek mohl nabrat rovnováhu, vypálil levačku a srazil ho na zem. Jen o vlásek minul při pádu ohniště. Trpaslík k němu hbitě přiskočil a ušetřil mu dva kopance do obličejů.

„Prosím už dost,“ řval zoufale Mára, než mu pusou zavřela i čahounova bota. Rukama si přikryl tvář a vydal se osudu.

„Debile jeden, vole. Ještě jednou tě tady uvidím, tak tě zabiju, ty vole. Zajebanče, jeden,“ plivnul na něj skrček. Poté si rozepnul kalhoty a vytáhl svoji miniaturní výbavu. Mára pocítil na zádech nechutné teplo a přes téměř metrovou vzdálenost odporný zápach, jenž se mu